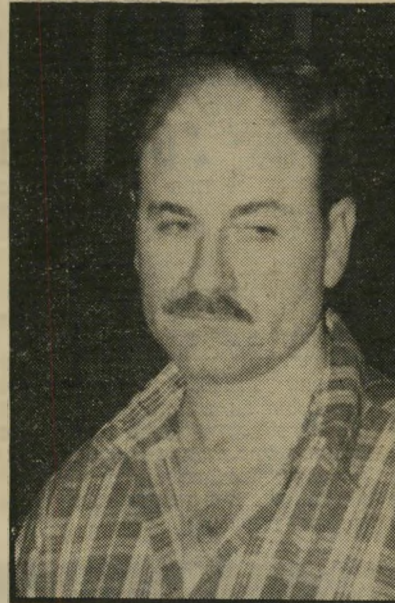

חמישה שלבים עד לקצין הבא. הבא בחש"ב בון. כמה מ70 האנשים העובדים כיום עם זיגל תופסים מקום בשורה הראשונה של המחלקה הכלכלית? כמה מהם מסוגלים, או יורשו להקור פנים-אל-פנים אישים ב-סדרגודל של אשר ידליו?

בין רגליו של זיגל מתרוצצים אפרוחים רבים. פעם, למשל, נכנס למשרדו קצין בדרגת פקד. ממושקף וחובש-כובע, ובקיש ממפקדו שיפתור לו בעייה קטנה. הפקד החוקר לא ידע כיצד יעביר מיסמכים מ-מקום-הפסעה אל המחלקה. זיגל נאלץ להע"תו על מכונית, לסדר לו נסיעה ולהדריכו. הפקד עסק אז בחקירת חשד-שחיתות אצל אישיות ידועה.

הבכיר מבין אנשיו של זיגל, אחרי פייט, הוא רביסקד ראובן ויינשטיין (40). שהיה ראש-המודיעין במזרח המרכזי ב-תל-אביב וקצין-סיר. ויינשטיין, שלמד ממשפטים, עובד עם זיגל זה כחצי-שנה, והוא התקווה הגדולה ביותר שלו. מזכירת המחלקה היא מפקחת דנה שירזלי. עורכת-דין בת 27. מיספר שתיים במזכירות זו היא רביסמלת טובה צוילינגר. בשנות השלושים לחייה. מבין הקצינים ניתן לציין את פקד עדיאל אלופ, כבן שלוש-המש"מ, שניהל חקירות נגד שני ראשי-ערים ש-נחשדו בקבלת שוחד, והוא עורך-דין ב-מיקצועו. הוא זיגל. התגייס למישטרה ישר-לי-יחידתו של זיגל.

עם התיגבורת שקיבל זיגל באחרונה נמ-נים מפקח נתן רסקין, מפקחת ועורכת-דין

ויינשטיין רפ"ק ראובן ויינשטיין, שטייג, עורך-דין במיקצועו ולשעבר איש-מודיעין ביחידה המרכזית של מישטרת מחוז תל-אביב. צורף אף הוא לציונות של בנימין זיגל.

פנינה כן-יוסף ומפקח משה מקובסקי, שגם הוא עורך-דין. אליהם הצטרף מפקח מיישנה אלכסנדר בן-אהרון. קצין נוסף שי-צורף למחלקה, סגן-מפקח מוריס קלמרו, עבד קודם במישטרת מרחב רמת-גן ובי-יחידה המרכזית.

לעולתו של זיגל גויסה גם שורה ארו-כה של סמלים ורבייסמלים. רס"ר יעקב ליאון (35), חוקר, היה עד לפני זמן-מה נהג ביחידה המרכזית של מישטרת תל-אביב. רס"ר מוריס סרור, גם הוא איש היחידה המרכזית לשעבר, ליווה את אשר ידליו מביתו לחקירות, עד למעצרו. סמל שלמה רבלסקי, חוקר, סטודנט למישפטים, משרת במישטרה זו כשנה.

יחידתו של זיגל אינה מושפעת בשמות נוצצים, או בחוקרים שקנו להם מוניטין בעבר. אלה הם רכיביה של מכוונה אפרי-רה, לא גדולה ולא מבריקה במיוחד — אך משומת היטב. לזיגל עצמו לא חסרו רגעים קשים, ואף מחדלים המורים. דומה היה כי פרשת גניבת הקופסה, שבה החזיק את המליונים של המחלקה, הביא עליו את קיצו.

היו גם שעובו את המחלקה. חלק בניגוד לרצונם ואחרים כדי להיטיב את תנאי-חייהם. הרס"רים ראובן בוכמן ועזרא לדי-ראווי נחשדו בעבירה פלילית והוגש נגדם כתב-אישום; רס"ר דרמון נעצר, ונחשד שהיה מעורב בפרשת גניבת הכספת (אגב, הוא מושעה מעבודתו וזיה חודשים אחדים, אינו עובד, עדיין לא הוגש נגדו כתב-

אישום ולא נאמר לו מה יעלה בגורלו); רס"ר נוסף, שלמה פישלביץ, עוב ועבר לעבוד כקצין-ביטחון בבורסת-היהודים ב-רמת-גן.

גילויי-אומץ מפתיעים

אשר ידליו, הדג השמן ביותר שנפל בידי המחלקה הכלכלית — לפחות מבחינה ציבורית — מיקד את תשומת-הלב בויגל ובמחלקתו בפעם נוספת, בעוצ-מה שלא היתה מודעת עד כה. אך האם הביא זיגל את ידליו על לשלב של מעצר בכוחות-עצמו, או שנעזר גם באחרים?

כדי להשיב על שאלה זו יש לראות מה התרחש בשנה האחרונה במטה-הארצי של מישטרת ישראל בירושלים. צמרת אגף-החקירות של המטה החלפה לחלוטין. ניצב שור פרש והבוס החדש, עורך-הדין ניצב יעקוב קדמי, לא איכזב את ציפיותיהם של אלה שהימרו עליו. סגנו הצביע עליו תת-ניצב רפאל יעקובי, מי שהיה ראש מחלקת-החקירות במישטרת מחוז תל-אביב, קדמי, הקצין השקט והאדיב, היה בדיוק מה שחסר באגף-החקירות של המטה-הארצי באותה שעה. הוא היה פרקליט מחוז המישטרה כדי לעסוק בענייני חקירות, דבר האהוב עליו. קדמי הוא אישיות בכות עצמו, אין לו ניסיון בשיטת-החקירה ה-מישטרית, אך בתחום זה מצטיין סגנו, יעקובי, השניים משלימים זה את זה להפ-ליא. קדמי מסוגל, למשל (כפי שנהג בבית-המישפט, בהיותו פרקליט המחוז) לשאול חשוד שאלה אחת עשרות פעמים, עד שייכשל בלשונו פעם אחת ויחידה ויפיל את עצמו.

היערכות-הכוחות החדשה באגף-החקירות במטה-הארצי אומרת דרשני. לא ניצב שור, וגם לא תת-ניצב קדמי, שקדמו לקדמי וליעקובי, היו מתלהבים לסכן את סוף הקאריירה המישטרית שלהם, ערב פרי-שחם, ולעמוד לצד חוקרי מחלקתו של זיגל. אך שלוש-התותחים החדשים, קדמי, יעקובי וזיגל, לא נבהלו. הם ליטפו את ידליו בכפפות-משי, כבקשת היועץ-המשפטי פטייל-ממשלה אהרון, אך עד לרגע האחרון לא חש שמתחת לכפפות-המשי מסתתרים אגרופים קמוצים.

לקדם את זיגל!

כאשר הסתככה הפרשה וצנתה גברה עד שלא ניתן היה עוד להתעלם ממנה, איים קדמי כי יתפטר אם לא ינתן למישטרה לסיים את חקירתה נגד ידליו ומרעיו בתוך הזמן המרוש לה לכך. הכל ידעו שהוא מתכוון לממש את איומו, ורשי-לו לאן ללכת אם יתפטר. מפליא רק שי-לימינו התייצב מישפטן בכיר מאד, שעד אז נחשב כאדם זהיר ותלוי ביותר בשר-המישפטים, היה זה היועץ-המשפטי-לממ-ר, שלה, אהרון בוק, שביקש עוד לפני כן שבעיים (כאשר נודע לו בדבר החומר הרלוונטי המצוי בידי החוקרים) לעצור את ידליו. נאמר לו להמתין. עד שהממשלה תחליט בדבר מינויו של ידליו כנגיד בנק ישראל, למחרת היום שבו החליטה הממ-ר שלה שלא להחליט, ביקש ברק לעצור את ידליו מייד, מבלי להתחשב עוד ב-מי מעמדו.

קשה להאמין שלולא האומץ המספיע שגילה אהרון ברק היה בנימין זיגל מצליח להשתלט על חקירתו של ידליו במהירות שבה נעשה הדבר, ובעזרתם המשפטיות של קדמי ויעקובי, אך המהלכים העיקריים בפרשת ידליו כבר נסתים. במישטרה יוד-עים היום לספר, כי עורך-הדין גושן הוא שהיה עדה-המדינה במישפט, ויציא את המיסמכים של עיסוקת שונות שגועשו ב-אמצעותו, לבקשתו של ידליו, הכל נרגעו במיקצת מן הסדרה. גם שני הקצינים ה-בכירים מן המטה-הארצי לא יצטערו עוד על שהיו "מסופחים" למשך שבועות אחדים ליחידתו של זיגל. בימים אלה מתנהלת מערכת פנימית ב-מישטרה, שבה טוענים מומחים לחקירות כלכליות וקצינים בכירים כי יש להעניק למחלקת חקירות-ההונאה של זיגל מעמד מיוחד, ולמנות אותו-עצמו כמפקח-מחוז. טוב יעשה המפקח-החדש, רבי-ניצב תבורי, אם ימהר להעניק לזיגל את דרגת הניצב. בכך יחזק את עמדתו, ויעניק למחלקה הכלכלית מעמד של יחידה מחוזית — ועימו קידום סבולמרי-העדיפות של המיש-טרה.

מרסל זוהר

חוסמה, אך לא כפי שהדברים הצטיירו בעיני המאמן דוויילי. "דוויילי", אמר קליין, "ראה את שמי" עון מורחי כנשיא המועדון. אני רואה את שמישעון מורחי כידיד וחבר כמו שאני רואה את את שאר חברי מחלקת-הכדורסל. לא קיימת קבוצה שעסקנים בה לא מעירים מדי-פעם למאמן ולשחקנים. זה מופיע כא-שר הקבוצה לא נמצאת ביכולתה הטובה. כרגע, לגבי מכבי תל-אביב זה לא יכול להיות. גם ההנהלה החזקה ביותר לא מסר-גלת להתערב, כשקבוצה עולה על דרך-המלך."

רלף קליין עלה מגרמניה ב-1950. מייד עם עלותו ארצה הוא הצטרף לשרותיה של מכבי תל-אביב, והיה עד שנת 1964 אחד השחקנים הבולטים בקבוצה ובכ"ב-חרת ישראל. הוא אב לשלושה ילדים. שתי בנות — רינת בת התשע, גילת בת השמונה וערן בן השלוש. רינת כבר הח-לה לשחק כדורסל, אבל ביהפועל תל-אביב. מסתבר כי במכבי תל-אביב אין קבוצה לסלודות. מהגם שמיגרש הפועל תל-אביב קרוב לביתה. אשתו, רות, הגו-ראת בתפקיד בכיר במפעל כבלי ציון, אינה אודרת מושבעת של ענף הכדורסל. ביום החמישי האחרון, למשל, היא נשארה בבית.

מיכנסיים ושעון ומישחק למישחק

ליין מאמין באמונת ספלות. הוא נוהג ללכת מניצחון לניצחון באותם מיכנסיים ושעון של הניצחון הקודם, ש-הקבוצה מפסידה, הוא מחליף את מיכנסיו ושעונו (קליין ידוע כאספן-שעונים מוש-ב). עתה, אחרי הניצחון על האיטלקים, לא חדל הטלפון מלצלצל בביתו של רלף קליין. מברכים אותו אוהדים, סתם אנשים וביניהם אפילו מיכה שמבן, יושב-ראש הוועדה-המיקצועית של איגוד-הכדורסל, מי שמנע ממנו להיות מאמן נבחרת-ישראל בכדורסל.

ביום הראשון האחרון חגגה הקבוצה בסעודה גניגית. סרט על המישחק מול האיטלקים — שהוטרט באותו מעמד לצור-ך הפקת לקחים — יתן לרלף קליין חומר-מחשבה נוסף, למיפגש-הגומלין בין הש-תיים שייערך בעוד שבועיים.

העונה, רואה קליין את מכבי תל-אביב כמועמדת ודאית לעלות לבית-הגמר של גביע אירופה לאלופות, שם תפגוש הקבו-צה עוד חמש קבוצות אחרות מגובי-הא-ריות האירופי. הוא תושש רק מדבר אחד, שיפוט עזוי: "האיטלקים מסוגלים ל-חזק על פיב"א לשלוח שני שופטים עזיי-נים למישחקיהגומלין באיטליה. רק קנר-ניית-שופטים מסוגלת למחוק את פער 29 הנקודות שהשגנו בתל-אביב."

לפני מישחק — הצגה יומית

אין ספק ששיכוייה הממשיים של מכבי תל-אביב להעפיל לבית-הגמר, שם הבטיחה כבר את מקומה A.P.C.A. מוסקבה, גורמת כבר עתה כאבירי-תל-אביב. אם יופיעו הרוסים נגד מכבי תל-אביב או לאו (אפילו במיגרש גייטראלי); ההכרעה בנושא עדיין זה. תיקבע סופית על-ידי החלונות הגבוהים של הקרמלין. מכל מקום, הדוב הרוסי, אינו מפי-חיד את רלף קליין וחניכיו. נהפוך הוא: ברודי וחבריו מחכים לרוסים בכליו-יע-יים. "רק שיבואו", מתפללים קברניטי וכדורסלני מכבי תל-אביב. מהמיכנסיים והשעון שליוו אותו במשך שלושת הניצחונות של מכבי תל-אביב במיסגרת גביע-אירופה. אין כוונתו של המאמן להיפרד במהרה. קליין, שאינו האדם שייצא בהכרזות ובהצהרות, אמר, שמכבי תל-אביב יכולה נהחלט לגרום לו, שגם אחרי מישחק עם הרוסים ימ-שיך להשתמש באותם מיכנסיים ושעון שבהם הוא משתמש עתה. קליין מבטיח רק דבר אחד: "גם לפני המישחק עם הרוסים בתל-אביב — אם בכלל — אני הולך להצגה יומית."

צבי הראל

הולנוע

אירועים

וליהודים

היה

פסטיבל

הפסטיבל היהודי לסירטי קולנוע וטל-וויזיה, שגערך בשבוע שעבר בירושלים, נועד לא למבקר-יקולנוע ולא למבקר-טל-וויזיה. הסיבה לכך פשוטה: אס"כ היו מיספר סרטים תיעודיים שנועדו למסד הרחב, הרי הדבר הטוב ביותר שאפשר לומר עליהם, הוא שהיו סירטי-תעמולה מן הסוג הפחות-מרוחקים והיותר-חביבים על שופרות-ההסברה שלנו. אשר לסירטי-הטלוויזיה, שהיוו את הרוב המוחלט בפס-טיבל, השיגרתיות והאפוריות שבעשני-תם, היקשו על האבחנה בין זה לזה.

שוב ושוב ניראו אותן תמונות מן השו"א, או מיד וסם, או של היהודים הללוים בעירק, שוב ושוב נאמרו אותם הדברים, פעם בעברית ופעם באנגלית ופעם בגר"מגיה, אבל הצורה והתוכן היו פסטיגיים כל-יך, עד שנידמה כאילו כל בוגר בית-ספר לקולנוע היה מתעלה עליהם. אשר לסרטים "האמנותיים" כביכול, שבהם נש-פטים כיתמרי-על המסך בכל פעם שרוי-צים לאחז את עיני הצופה, ועדשה מעוותת גורמת לו לבחילה במחולותיה האקרוב-טיים, גם אלה לא הרגו מן הרמה של תרגילי-קולנוע בסיסיים.

היוצאים-מן-הכלל. היו כמובן, כמה יוצאים-מן-הכלל, שבלטו במיוחד על הרקע העצוב הזה. למשל, סרט-טלווי-זיה בריטי בשם הפנונים. המתאר את מנ-צ'סטר בימי מילחמת-העולם השנייה, וה-הווי של מישפחה יהודית ברובע יהודי, ששני ילדיה נשלחו לכפר כדי שלא ייפגעו מן ההפצצות. או סרט קצר של מישרד-הקליטה, שהוקרן בזמנו גם בטל-וויזיה, על ההווי וההרכב האנושי של תז-מורת באר-שבע. אחד הסרטים התיעודיים המעטים שמהם נעדר קול הקריין התוקפני כקול-שדי, שדוחס תעמולה לאוזני הצופים, ואת מקומו תפסו חוש-הומור ומבט חד לעבר המציאות הישראלית.

מן הסרטים שהוצגו בערבים, מחוץ ל-תחרות, צריך להזכיר את עימוט, שיחזור פרשת דוד פרנקפורטר, היהודי שרצה את המנהיג הנאצי בשווייץ לפני מילחמת-העולם השנייה, נשלח בשל כך לכלא ואח-רי המילחמה גורש לישראל. גישתו של הסרט לנושא פשוטה ועניינית, סיגנונו מאופק. זה יכול היה בהחלט להיות סרט ישראלי מכובד, אלא שהוא נעשה על-ידי שווייצי ביווייץ.

ועוד מחוץ לתחרות, רחוב הסטר, המ-תאר את חיי היהודים בפרבר גיוריורקי של סוף המאה הקודמת, בחום, באהבה ובהבנה רבה. זה היה, ללא-ספק, המוצלח בסירטי הפסטיבל, והוא יוצג בקרוב גם בבתי-הקולנוע בארץ.

למה ישראל? ולבסוף, עוד סרט אחד, סירטו התיעודי של קלוד לאנצמן (שותפו של ז'אן-פול סארטר בעריכת הבי-טאון זמנים מודרניים). אשר מנסה להסביר במשך שלוש וחצי שעות את המניע לה-קמת מדינת ישראל ולקיומה. המחקר יסו-די וענייני, אבל סובל מעצם העובדה, שעששה לפני ארבע שנים ואינו נוגע, משום כך, באף אחת מן התופעות שהת-עוררו אחרי מלחמת יום-הכיפורים, ואשר שינו את פני החברה הישראלית בצורה משמעותית.

כדאי אולי לציין עוד סרט אחד, פינת הנביאים. סרט גרמני אשר איאמנס מכופף לעתים את העובדות כדי להתאימן לתיאר ריות של עושי. אבל היה הסרט התיידי, בכלל השבוע כולו, שהעז לדבר באופן מפורש גם על הכביות של העדות הנוצ-ריות בארץ-הקודש, אשר כמעט שניתן היה לחשוב, לפי שאר הסרטים, כי היא מאוכלסת על-ידי יהודים ומסוללים בלבד. סרט אחרון זה, וכמוהו שני סרטים נוספים (חליפת האבל והבננה השחורה) סבלו מתקר באירופה, כאשר שלושתם נחטבו לפני הסוף, כדי לאפשר את סיום ההקצרות לפני כניסת השבת. ממארנגי פסטיבל כזה, אפשר היה לצפות ליחס מכוי-בד יותר אל החומר שהם מצגיגים. חובה לעורך-החלצה? אילו לא היה היה זה פסטיבל למבקר קולנוע וטלוויזיה, חובה היתה להביא לשם את כל האחרים